

Kunlun (poezie de Antonia Luiza Zavalic)

Scris de Antonia Luiza Zavalic

Joi, 02 Aprilie 2015 19:15 - Ultima actualizare Joi, 02 Aprilie 2015 19:47

---

caiete răsfoite, poeme ale copilăriei, toate mi se întorc ca o lumină care rezistă
câtă vreme e noapte și întunericul stă închis în camera mea.

Nimeni nu umblă dimineața, nici măcar îngerul
care mi-a făcut conturul respirației
din care iubirile goale pleacă de pe pământ
în lumea lor obosită de furtuni
de apă
și secetă.

Câteodată tot ce îmi rămâne după o zi lungă de vineri
este o durere cu care mă îmbrac și pășesc mai vie decât pot să îndur

Voi fugi în lumea liberă,
și voi muri uitată de toți cei care mi-au promis dragoste.
Așa mă vor ține minte, ca o iubită cu
draperii lungi și strânse la mijloc.
Picături mici de sânge, vor cădea în cafea
după ce vor trage în mine ca într-o fantomă cu sânge cald
dar eu voi simți totul.

Kunlun (poezie de Antonia Luiza Zavalic)

Scris de Antonia Luiza Zavalic

Joi, 02 Aprilie 2015 19:15 - Ultima actualizare Joi, 02 Aprilie 2015 19:47

Pământul ăsta miroase a promisiuni iefine,
a oameni îngropați cu bănuți de aur
pe pleoape și instantanee ce-au prins artă veche de nerecuperat.
Oricum, ei nu mai au ce vedea
căci trupul lor crește tot mai sus și tot mai albastru.

Într-o zi
voi locui într-o singură durere
ce îmi va lumina fața ca atunci când pășesc în Samye Gompa cu tăplile acoperite de praf
numai să recunosc câtă blândețe
mai am de ispășit până să ajung o
Liushi San

sau o simplă apariție metaforică a unui cărăbuș ce hibernează
până la a patra primăvară.

AUTOR: Antonia Luiza Zavalic